

sen, for ellers kan man ikke nå fra det ene møde til det andet osv. Det betyder rent faktisk, at det, at man deltager i det offentlige liv, stiller nogle ekstra krav til tøj og til alt muligt andet.

Derfor synes jeg, at det var en meget god idé, hr. Bent Bøgsted kom med, nemlig at få set på, hvad det egentlig er for regler, som man Indenrigsministeriets regelgrundlag lægger frem for kommunalpolitikere. Er der lighed dér?

Som fru Elisabeth Geday sagde: Lad os prøve at få et overblik over, hvad det i virkeligheden er for forskellige typer muligheder, man har, når man er på overførselsindkomst. Hvad kan man, hvilke rettigheder har man for at trække noget fra osv.?

Det, jeg er overbevist om, er, at der måske kun er en lille håndfuld kontanthjælpsmodtagere blandt de danske kommunalpolitikere. Det er i hvert fald ikke ret meget mere. Grunden til, at jeg rejser det, er jo ikke, at jeg vil læse statskassen eller kommunekassen. Det er, fordi jeg vil gøre opmærksom på, at der altså er nogle, som i en periode af deres politiske liv er på kontanthjælp, og dem synes vi skal have mulighed for at få kompensation svarende til, hvad de, der i øvrigt måtte være på overførselsindkomst, får.

Kl. 19.40

Vi tager snakken i Arbejdsmarkedsudvalget, og så ser vi, hvor langt vi kan komme, men i det mindste tak for, at alle medlemmerne af de forskellige partier plus ministeren var til stede.

Hermed sluttede forhandlingen, og lovforslaget overgik derefter til anden behandling.

Afstemning

Fjerde næstformand (Niels Helveg Petersen): Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til Arbejdsmarkedsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse, bekræfter jeg det som vedtaget. (*Ophold*). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

19) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 116:

Forslag til folketingsbeslutning om tillæg til den nedsatte kontanthjælp til unge under 25 år med psykiske lidelser.

Af Thomas Adelskov (S), Elisabeth Geday (RV), Anne Baastrup (SF) og Jørgen Arbo-Bæhr (EL). (Fremsat 5/4 2006).

Forslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Beskæftigelsesministeren (Claus Hjort Frederiksen):

Det er en velkendt problemstilling, som forslagsstillerne her bringer frem med dette beslutningsforslag om tillæg i kontanthjælpssatsen til unge under 25 år med en psykisk lidelse. Vi har ved flere lejligheder drøftet, hvordan vi bedst hjælper denne gruppe unge. Det skete bl.a. på samrådet med socialministeren og mig den 8. februar i Folketingets Arbejdsmarkedsudvalg, og problemstillingen blev også berørt ved det åbne samråd i Arbejdsmarkedsudvalget den 15. marts 2006, hvor både statsministeren og jeg var indkaldt.

Jeg har ikke ændret holdning til, hvordan vi griber denne problemstilling an. Med fare for at blive beskyldt for, at jeg gentager mig selv, vil jeg endnu en gang slå fast, at regeringen fortsat er af den opfattelse, at de problemer, som unge psykisk syge har, ikke løses ved at give dem en højere ydelse.

Regeringen tager de unge psykisk syges problemer meget alvorligt, men vi finder i modsætning til forslagsstillerne, at det i langt højere grad handler om at give disse unge mennesker nogle behandlings- og beskæftigelsesrettede tilbud, der er målrettet deres særlige behov, tilbud med fremadrettet perspektiv, så målet er et liv med arbejde, kolleger og et socialt fællesskab.

Jeg vil gerne gentage fra tidligere, at arbejde er normen og en vigtig del af de fleste menneskers identitet, og det mener jeg også gælder de psykisk syge. Derfor løser vi ikke de problemer, som de psykisk syge har, ved at øge det generelle forsørgelsesniveau.

Regeringen lancerede den nye beskæftigelsesstrategi for sindslidende og andre udsatte grupper »Nye veje til arbejde«. Vi har med denne strategi fokuseret på sindslidende og andre

udsatte grupper, der modtager kontanthjælp. Der er 14 målrettede initiativer, som skal give særlig hjælp til disse grupper til at komme ind på arbejdsmarkedet eller i uddannelse. Det handler om hjælp til at få de kompetencer, personlige, sociale, faglige, der er nødvendige for at klare sig på arbejdsmarkedet. Målet med initiativerne er, at flere sindslidende og andre udsatte grupper får mulighed for et indholdsrigt liv med arbejde. Disse initiativer giver i modsætning til blot at hæve satserne den unge psykisk syge en aktiv hjælp til at komme videre.

Jeg har ved tidligere lejligheder omtalt Væksthuset, som er en fond, der hjælper ledige, som er langt fra arbejdsmarkedet, tilbage til en plads på arbejdsmarkedet. Det handler om at komme i job uanset baggrund og komplekse problemstillinger.

En af de personer, som Væksthuset har hjulpet tilbage i uddannelse, er en ung pige, som har haft to svære år med depressioner, efter at hun måtte opgive sin uddannelse som multimediedesigner på grund af en fejloperation. Hun siger selv, at hun ikke følte, at hun kunne bidrage som menneske, og hun er alvorligt bange for, at hun aldrig var kommet ud af den depression, hvis ikke nogen havde grebet fat i hende og stillet krav.

For mig bekræfter det, at der er brug for en håndholdt indsats over for det enkelte menneske, så det får en chance for at komme væk fra hjemmets fire vægge, parabolkanalerne og håbløsheden.

Det er også et vigtigt princip, at det skal kunne betale sig at arbejde, og der skal derfor også være et økonomisk incitament til at arbejde eller til at tage en uddannelse. Det må nemlig ikke være sådan, at vi fastholder unge mennesker og heller ikke de unge mennesker med psykisk lidelse i passiv forsørgelse.

Kl. 19.45

Som jeg tidligere har sagt, er det svært at fastlægge det helt rigtige niveau for kontanthjælpen. Der er mange hensyn, der skal afvejes over for hinanden. På den ene side skal det kunne betale sig at arbejde, og særlig for de unge skal det kunne betale sig at tage en uddannelse. På den anden side skal kontanthjælpen være så stor, at de, der vitterlig ikke har mulighed for at skaffe sig et arbejde eller gå i gang med en uddannelse, kan leve af hjælpen.

I mange år har der været en lavere ydelse for gruppen af unge kontanthjælpsmodtagere uden forsørgelsesforpligtelser, sådan at niveauet for

hjælpen ikke er meget højere end det, den unge kan få under uddannelse. Jeg har i den forbindelse nævnt, at de regler, der gælder i dag for unge på kontanthjælp, jo er regler, der har kunnet opnå politisk enighed om, og jeg er af den overbevisning, at der fortsat er stor enighed om, at disse regler virker efter hensigten.

For helhedens skyld skal jeg gøre opmærksom på, at unge psykisk syge, der ikke umiddelbart kan uddanne sig eller komme i arbejde, ud over kontanthjælp også kan få hjælp i form af tilskud til f.eks. medicin, hvis medicinudgiften er nødvendig og helbredsmæssigt velbegrundet. Der er med andre ord flere muligheder for målrettet at yde også økonomisk hjælp til de psykisk syge unge.

Det vil efter min mening være at svigte de unge blot at ændre på en kontanthjælpsatts. Det er vigtigt, at vi sikrer de unges fremtid for de unges skyld, men også fordi vi har brug for dem. Derfor kan regeringen ikke støtte forslaget.

Fjerde næstformand (Niels Helveg Petersen): Tak. Jeg beder ministeren blive på talerstolen. Der er flere, der har bedt om korte bemærkninger. Det er først hr. Thomas Adelskov. Værsgo.

(Kort bemærkning).

Thomas Adelskov (S):

Beskæftigelsesministeren siger, at det her forslag ikke løser unge psykisk syges problemer. Det er jeg faktisk meget enig i. Forslagsstillerne har ingen ambitioner om, at det at give unge psykisk syge mennesker et ordentligt økonomisk grundlag at leve på vil gøre dem raske. Vi taler jo her om unge mennesker, som måske lider af spiseforstyrrelser, skizofreni eller angst. Når beskæftigelsesministeren siger, at det skal kunne betale sig at arbejde, at der ikke skal være økonomiske grunde, der afholder fra at gå i gang med uddannelse eller arbejde, så er vi sådan set enige i det.

Det er bare ikke det, der er problemet for denne gruppe, for den gruppe, vi taler om her, har jo ikke noget højere ønske end at blive en del af normalsamfundet, rent faktisk at kunne gå i gang med en uddannelse eller at kunne gå i gang med et arbejde.

Så mit spørgsmål til beskæftigelsesministeren er: Kan beskæftigelsesministeren ikke godt se, at der er tale om en gruppe mennesker, der er i gang med et behandlingsforløb, og som har brug for at have ro omkring deres privatøkonomi, og at dette forslag derfor rent faktisk er et

forsøg på at bringe dem tæt på normalsamfundet igen?

(Kort bemærkning).

Beskæftigelsesministeren (Claus Hjort Frederiksen):

Det er da klart, at de problemer, som vi ved at de unge psykisk syge kæmper mod, giver anledning til overvejelser om, hvordan vi kan hjælpe de unge mennesker på den bedst mulige måde. Det er da for så vidt let at følge synspunktet om, at hvis vi blot hæver den og den sats, så vil alting blive bedre. Sådan tror jeg bare ikke det er i virkelighedens verden. Unge psykisk syge skal selvfølgelig have hjælp, men det, de har brug for, er primært hjælp af lægelig og social karakter.

Vi er i regeringen opmærksomme på det ansvar, som vi har over for de svage unge, og vi har også, vil jeg gerne have lov at sige, afsat betydelige ekstra midler til de socialt udsatte i vores samfund.

(Kort bemærkning).

Thomas Adelskov (S):

Beskæftigelsesministeren må da medgive mig, at hvis man lider af angst og har svært ved i det hele taget at komme ud af sit hjem, så er det da et voldsomt urimeligt krav at stille til den unge, at vedkommende bare skal gå i gang med noget uddannelse eller et arbejde.

Gør det overhovedet ikke noget indtryk på beskæftigelsesministeren, når vi i Arbejdsmarkedsudvalget har kunnet få forelagt eksempler fra bl.a. OPUS og SIND, som siger, at der er unge mennesker, som må leve for 300 kr. om måneden til mad og alle mulige andre fornødenheder, samtidig med at de kæmper en kamp for at komme ud over deres psykiske lidelser, at blive helbredt og blive en del af normalsamfundet? Det er sådan set det, vi med det her forslag forsøger at skabe basis for, nemlig et ordentligt økonomisk fundament, der gør, at de kan leve, samtidig med at de er i behandling, og derfor komme så tæt på normalsamfundet som overhovedet muligt. Gør det slet ikke noget indtryk?

Kl. 19.50

(Kort bemærkning).

Beskæftigelsesministeren (Claus Hjort Frederiksen):

Jeg vil gentage, at det da er en besnærende tanke, at ved at give en højere ydelse til unge psy-

kisk syge løser man deres problem. Men jeg mener faktisk ikke, at vi løser de unge psykisk syges problemer ved at give dem en højere ydelse. Jeg har svært ved at se et system for mig, hvor man går op i ydelse, når man melder sig syg, og som samtidig betyder, at man går ned i ydelse, når man bliver rask.

Jeg tror ikke, det er et rigtigt system at indføre. Jeg tror, at det, vi skal gøre, er, som jeg sagde i min tale, en håndholdt indsats, der tager fat om den enkelte og hjælper den pågældende til at turde tage skridtet ud i uddannelse, ud i et job.

(Kort bemærkning).

Anne Bastrup (SF):

Jeg troede, at beskæftigelsesministeren havde lyttet til den debat, jeg havde med statsministeren om pengene. Vi bruger i størrelsesordenen 20 mio. kr. om året til opsøgende tilbud til unge tidligt skizofrene. Ministeren kan maksimalt spare 6 mio. kr. om året ved det her initiativ. Det er 14 mio. kr., vi i virkeligheden spilder, for de her tilbud er stort set ubrugelige, når det er sådan, at vi samtidig presser de unge på den måde, vi gør.

Det er der adskillige af dem, der arbejder med det her område, som har været inde i Arbejdsmarkedsudvalget og påvise. Statsministeren nikkede, han kunne godt se, at 14 mio. kr. er lidt mere end 6 mio. kr. Derfor vil jeg høre: Har beskæftigelsesministeren ikke overvejet endnu en gang, om ikke det kunne betale sig at lave en særlig ordning for den her gruppe?

(Kort bemærkning).

Beskæftigelsesministeren (Claus Hjort Frederiksen):

Jeg ved godt, at fru Anne Bastrup har svært ved at tro det, men det er faktisk ikke pengene fra samfundet, det interesserer os at spare i denne sag, men det er, hvordan vi bedst hjælper de unge psykisk syge. Der er det jo for mig altså meget svært at forestille mig, at det, at vi sætter en sats op, hjælper de unge ud af deres sygdom. De skal selvfølgelig have den støtte, de skal have den opbakning, som de kan få, til at turde gå ud i uddannelse, til at turde gå ud på arbejdsmarkedet.

Jeg vil gerne sige igen, at jeg ikke tror, det er rigtigt, at vi indfører et system, hvor man går op i ydelse, når man bliver syg, og man går ned i ydelse, når man bliver rask. Det er den forkerte incitamentsstruktur.

(Kort bemærkning).

Anne Baastrup (SF):

Tror beskæftigelsesministeren så, at der kommer en overlæge, at der kommer en socialrådgiver, og at der kommer nogle andre, der beskæftiger sig med OPUS-projektet på Bispebjerg, i Arbejdsmarkedsudvalget for sjov? Tror beskæftigelsesministeren ikke på, at disse mennesker bruger en del af deres kostbare arbejdstid for at komme og beskrive, hvad det egentlig er for et problem, vi løber ind i med den her afgrænsede gruppe unge?

Vi gør dem mere syge med den måde, som de får finansieret den periode, hvor de desværre er syge, på. Gør det slet ikke indtryk?

(Kort bemærkning).

Beskæftigelsesministeren (Claus Hjort Frederiksen):

Jo, det gør det, og jeg er da overbevist om, at de mennesker ønsker det bedste for de unge mennesker, de arbejder med. Men det, jeg står med her på talerstolen, er jo spørgsmålet om, hvorvidt jeg synes, det er rigtigt, at vi indfører en højere kontanthjælpsats, når man bliver syg; og en lavere, når man bliver rask igen. Og der tror jeg ikke det er det rigtige. Jeg tror, det rigtige er, at vi ligesom med de 14 initiativer, som regeringen præsenterede for et stykke tid siden med introduktion af mentorordninger og lignende, hvor vi giver massiv opbakning til de unge, får en betydelig større virkning og skaber en sikrere vej tilbage til arbejdsmarkedet. Jeg tror, at det nogle gange kan være lidt af en sovepude, at vi siger, nå ja, nu har vi så givet en højere sats, og så hjælper det på det. Det tror jeg ikke det gør.

(Kort bemærkning).

Elisabeth Geday (RV):

Jeg synes jo, man kan komme i tvivl, når man hører beskæftigelsesministeren, om ministeren overhovedet anerkender, at der findes unge kontanthjælpsmodtagere, som er så alvorligt psykisk syge, at de hverken er i stand til at arbejde eller i stand til at tage en uddannelse, og at det faktisk, at man presser dem, rent faktisk gør deres psykiske sygdom langt værre.

Anerkender ministeren, at der overhovedet er den slags mennesker i Danmark, og hvis ministeren anerkender det, har han så et overblik over, hvor mange personer der så vil være tale om? Jeg ville meget, meget gerne have et præcist svar, hvis jeg kunne få det.

(Kort bemærkning).

Beskæftigelsesministeren (Claus Hjort Frederiksen):

Jamen det er jo et meget, meget vanskeligt spørgsmål, som fru Elisabeth Geday stiller der, for hvis jeg husker rigtigt, så har jeg læst et sted, at 200.000 danskere kunne få diagnosen depression, som altså er en psykisk lidelse, og derfor er det jo meget, meget svært for mig at sige noget om størrelsen af de her grupper.

Jeg tror – og der er vi åbenbart af forskellig opfattelse – at det er bedre at bruge, som vi foreslår i det initiativ for de psykisk syge, 320 mio. kr. til en praktisk opbakning, og det er derfor, at diskussionen om de 14 mio. kr. kontra 6 mio. kr., vi sparer, virker lidt illusorisk.

Vi har fremsat forslag om 320 mio. kr. til praktisk opbakning af de her unge, og det er den vej, jeg tror vi skal gå.

(Kort bemærkning).

Elisabeth Geday (RV):

Nu kan det godt være, at jeg husker forkert, men så vidt jeg erindrer, har beskæftigelsesministeren en juridisk baggrund. Derfor synes jeg, det er relativt frimodigt at komme med sådan lidt svævende termer, herunder også, at det nok er bedst for de unge, at de kommer i en eller anden form for beskæftigelse, fordi det nu engang er ministerens opfattelse, at det vil bringe dem tættere en helbredelse.

Jeg sidder jo med breve, som er underskrevet af ikke mindre end en, to, tre, fire, fem, seks fagpersoner, som alle har en faglig baggrund, som kender til psykiatrisk syge, og som siger, at for gruppen af unge skizofrene er der såmænd tale om, at de unge mennesker bliver sygere, at de simpelt hen kommer i en situation, hvor de til sidst må tilkendes en førtidspension, fordi vi i øjeblikket har bygget et system op, som betyder, at de for det første er i en forfærdelig situation rent forsørgelsesmæssigt, og for det andet at de igen og igen og igen bliver presset til at forsøge at komme i beskæftigelse eller i uddannelse.

Vil ministeren anerkende, at der er unge mennesker, hvorom man kan sige, at det her er et væsentligt problem?

(Kort bemærkning).

Beskæftigelsesministeren (Claus Hjort Frederiksen):

Det tror jeg vil være forkert af mig at benægte. Jeg mener, at hvis man er ude af stand til at tage en uddannelse, komme i arbejde, så har vi et før-

tidspensionssystem, der jo netop hjælper de mennesker, og det er sådan set da ret betryggende at vide, at vi kan hjælpe mennesker på den måde.

Selv om fru Geday er travlt optaget af at instruere hr. Jørgen Arbo-Bæhr om det næste spørgsmål, så vil jeg gerne have lov at sige, at man jo godt, selv om man kommer på førtidspension, kan frasige sig førtidspensionen igen og så foretage sig noget andet. Det er jo ikke en livsvarig beslutning, men jeg synes da, det er ret betryggende, at hvis man er ude af stand til at arbejde, ude af stand til at komme i uddannelse, så har vi et førtidspensionssystem.

(Kort bemærkning).

Jørgen Arbo-Bæhr (EL):

Jeg kunne godt tænke mig på baggrund af ministerens besvarelser at spørge, om ikke det er korrekt, som også alle fagpersoner siger, at det at adgangen til tilbud og muligheden for, at behandling hjælper og så hurtigt som muligt får folk med en psykisk lidelse til at blive raske, også hænger sammen med, at disse personer skal have mulighed for at få deres økonomi til at hænge sammen og om det i virkeligheden ikke handler om at få den økonomiske trykthed til at spille sammen med alle de behandlingstilbud, man kan give, for at de mennesker så hurtigt som muligt bliver raske igen? Det er måske væsentligt bedre end alle mulige incitamentter til at trykke dem i økonomi.

(Kort bemærkning).

Beskæftigelsesministeren (Claus Hjort Frederiksen):

Nu er den ordning, der er blevet gennemført for unge, jo indført af et bredt flertal i Folketinget. Men må jeg sige, at jeg ikke tror, det er rigtigt at lave et system, hvor man går op i ydelse, når man bliver syg, og går ned i ydelse, når man bliver rask. Jeg tror måske, at man også kunne argumentere for, at netop et sådant system ville forlænge sygeperioden for den pågældende.

Kl. 20.00

(Kort bemærkning).

Jørgen Arbo-Bæhr (EL):

Om der er et bredt flertal eller ikke noget bredt flertal er i og for sig ikke det, vi snakker om lige nu. Men det, jeg forstår ministeren siger, er, at det skulle betyde, at folk så bliver psykisk syge for at kunne få en højere ydelse, og at det så også

er dem selv, der i og for sig bestemmer, hvornår de bliver raske igen.

Det er jo i modstrid med al normal tankegang, når man tænker på de her mennesker, der har dybe psykiske problemer. Det er jo ikke noget, de selv vælger. Derimod er det måske nok så vigtigt, at man har de økonomiske forudsætninger for at leve et liv, sådan at man hurtigst muligt igen kan blive rask.

(Kort bemærkning).

Beskæftigelsesministeren (Claus Hjort Frederiksen):

Nu må hr. Arbo-Bæhr undskylde, at jeg sagde sådan før. Det var, fordi jeg troede, at hr. Arbo-Bæhr fungerede som medium for fru Elisabeth Geday, og det var fru Elisabeth Geday, jeg tænkte på, da jeg talte om det flertal, der gik ind for de her regler. Det beklager jeg. Det var altså så et selvstændigt spørgsmål fra hr. Jørgen Arbo-Bæhr.

Må jeg godt sige, at den eksisterende lovgivning jo rummer muligheder for at yde hjælp til medicin. Kommunen har en pligt til at tage hånd om de her unge mennesker, og man kan jo altså efter serviceloven yde hjælp til dækning af nødvendige merudgifter osv. til f.eks. personer, der har nedsat psykisk funktionsevne.

Men jeg tvinges jo hele tiden til at gentage, hvad mit hovedsynspunkt er. Det er, at jeg tror, at de unge mennesker er bedst tjent med de 14 initiativer, regeringen har lanceret til 320 mio. kr. over 4 år til at bakke op om de pågældende, til at lave mentorordninger og give støtte. Jeg vil så igen sige, at en incitamentsstruktur, der gør, at man går ned i ydelse, når man bliver rask, tror jeg ikke er fremmede for de pågældende.

Fjerde næstformand (Niels Helveg Petersen):

Tak til ministeren. Vi går til ordførerrækken, og den første ordfører er fru Irene Simonsen.

Irene Simonsen (V):

Umiddelbart vil jeg sige, at jeg synes, det forslag, jeg står med i hænderne her, lyder meget sympatisk. Det syntes jeg, indtil jeg fik dykket ned i alle aspekterne og de problemstillinger, der er omkring det her forslag.

I Venstre tror vi på, at det er noget andet, der skal til. I Venstre er vi ikke i tvivl om, at den gruppe unge mennesker, vi taler om her, skal have en ordentlig hjælp. Men det er mere individuelt og på et personligt plan, at de skal have en hjælp. De skal have det, vi kalder en håndholdt

hjælp. De skal have nogle, der kan hjælpe dem, samtidig med at der skal arbejdes, tror jeg og tror vi i Venstre, mere tværfagligt omkring de personer.

Det er utrolig vigtigt, at der bliver taget hånd om dem. I forbindelse med nogle af dem, der har haft foretræde for udvalget, hvor vi hører om nogle af de eksempler, der er, er der i hvert fald mange tanker, der dukker op omkring det, bl.a. spørgsmålet om det nu er rimeligt, at de skal leve af spaghetti og havregryn i en måned, fordi der ikke er råd til mere.

Jeg har jo været ude at besøge en del af de her unge mennesker og har talt med dem, og mit indtryk er, også når man går i bredden, at der måske er for lidt tværfaglig samling omkring de her unge mennesker. Man skal arbejde sammen om det, man må give den rigtige håndholdte hjælp, der skal til.

Kl. 20.05

Når det f.eks. nævnes, at der ikke er økonomi nok til, at de kan få en ordentlig kost, så er det jo også spørgsmålet, om mange af de her unge mennesker overhovedet er i stand til selv at styre det, eller om der skal en anden hjælp til for at sikre, at deres dagligdag hænger sammen. For flere af dem er det jo i virkeligheden det store problem at få dagligdagen til at hænge sammen, få styr på de rutiner, der skal være i løbet af dagen, heriblandt også sådan noget som f.eks. at få en ordentlig kost.

Når vi så kigger på, hvad der er lovhjæmmel til, så er der faktisk rigtig mange gode initiativer, man kan tage, og som man har ansvaret for at tage ude i kommunerne, til at hjælpe, til virkelig at lave den håndholdte hjælp, sørge for, at livet hænger sammen omkring de syge, sørge for, at der er den hjælp i dagligdagen.

Det gælder også på et økonomisk plan. Der er mange muligheder i loven til, at man kan give noget ekstra hjælp.

Jeg er vel vidende om, at der er kommuner, som måske ikke helt lever op til det, de burde gøre på det her punkt. Jeg er vel vidende om, at der sidder nogle unge mennesker, som måske godt kunne få noget ekstra huslejetilskud, fordi de sidder i en bolig, der er lidt dyrere end gennemsnittet, men hvor man ikke benytter loven i den udstrækning, man kan, og dermed ikke giver den rigtige hjælp.

I Venstre vil vi gerne følge op på, at de ting sker, at de får den rigtige hjælp, at de får en hverdag, der kan få deres liv til at hænge sammen. De unge mennesker, det drejer sig om her,

fortæller jo også, at det er meget vigtigt, at de ikke opgives, at de ikke blot bliver sat ud på et sidespor, men at de har en mulighed for at få deres liv til at fungere og dermed måske også på sigt blive så raske, at de kan indgå i et uddannelsesforløb, måske på særlige vilkår eller andet. Også det lægges der op til at man kan lave ifølge lovgivningen.

Når jeg kigger på selve loven om de unge her, så synes jeg bestemt ikke, at der er noget galt med den. Jeg synes heller ikke, at der som sådan er noget galt med den økonomi, de er underlagt som følge af den nedsatte kontanthjælp, når de kan få de ekstra ydelser.

Hvis vi umiddelbart forestillede os, at der var stor sympati for det her forslag, at vi gik ind for det og blot gav dem en pose penge mere, så ville vi have en gruppe af de her unge, der har så lidt styr på deres hverdag i perioder, at uanset hvad de ville få af penge, ville de ikke være i stand til at styre det. De har brug for, at der er nogle, der hjælper dem, giver dem den individuelle hjælp, når der er brug for ekstra ressourcer, både økonomisk og på det personlige plan.

(Kort bemærkning).

Thomas Adelskov (S):

Nu er det, vi skærer ind til benet. Enten vil man gøre noget for at hjælpe de her, eller også vil man ikke.

Fru Irene Simonsen siger, at der skal være tale om ordentlig hjælp, håndholdt hjælp, og at der gerne må være tale om noget tværfaglig hjælp.

Vi har fået henvendelse i Arbejdsmarkedsudvalget fra OPUS Vesterbro, Dansk Socialrådgiverforening, Sind, LAP, Landsforeningen Bedre Psykiatri og de ni foreninger for pårørende til psykisk syge i Århus Amt. Det er vist noget af det mest tværgående, man kan få henvendelser fra, og de har foreslået og appelleret til, at vi rent faktisk går ind og hjælper den her gruppe unge.

Så det er nu, man tager stilling til, om man vil være med.

Jeg forstår på fru Irene Simonsen, at hun mener, at det står med, om de får noget ordentlig kost, måske endda er et spørgsmål, om ikke de skulle have noget mere hjælp, så de får noget ordentlig kost. Tror fru Irene Simonsen virkelig, at fordi der kommer professionel hjælp på, så kan man få 300 kr. til at slå til til ordentlig kost en hel måned?

Og når fru Irene Simonsen taler om boligtilskud til de unge, så handler det ene eksempel, som vi har fået tilsendt i Arbejdsmarkedsudval-

get, om en ung fyr, der har fremlejet et værelse, og det får man altså ikke boligtilskud til. Denne her person må leve for 300 kr. om måneden.

Hvis man skal hjælpe den her gruppe unge mennesker til at have en ordentlig tilværelse, mens de er syge, så bliver man nødt til at hjælpe dem økonomisk, så de har noget at leve for.

(Kort bemærkning).

Irene Simonsen (V):

Jeg vil stadig væk fastholde, at lige netop i forbindelse med den gruppe unge, der tales om her, er der jo mange forskellige aspekter, der falder en ind med hensyn til den enkelte. Det er mange forskellige ting, de pågældende har brug for.

Når jeg læser også noget af det, der kommer fra dem, der har haft foretræde for udvalget, så er det da rigtigt, at det jo er flot, når det er alle faggrupper, der er repræsenteret. Men når jeg har været ude i nogle kommuner, hvor det fungerer bedre end andre – der er også nogle kommuner, hvor vi så må sige, at det ikke fungerer – så kan jeg jo mærke, at det er, fordi der bliver snakket sammen på tværs af indsatsen, på tværs af de forskellige faggrupper, der er i berøring med de her mennesker, som er i en ulykkelig situation, og som skal hjælpes. Og jeg synes, det er lidt voldsomt, når hr. Thomas Adelskov siger: Nu er det nu, hvis vi vil hjælpe dem.

Kl. 20.10

I Venstre vil vi gerne hjælpe dem, men vi vil ikke hjælpe dem ved at give dem en pose penge og sige, at så var det det, for det er ikke alene det, der løser problemerne. En del af de unge vil jo, som jeg også sagde, i virkeligheden i forvejen have svært ved at styre pengene. Det skal de også have hjælp til.

(Kort bemærkning).

Thomas Adelskov (S):

Skal jeg forstå det på den måde, at Venstre gerne vil hjælpe ved at afsætte flere ressourcer, så der er en opfølgning på den enkelte person ude i kommunerne? For så kan jeg forstå, at så vil fru Irene Simonsen sørge for, at den her person på 22 år, som har fremlejet et værelse, som har andre faste udgifter, og som tilbage har 300 kr. om måneden at leve for, bakkes op af offentlige personer, som ud over at hjælpe med behandlingen også sørger for, at man for 300 kr. om måneden får en ordentlig kost. Er det det, fru Irene Simonsen siger?

Når jeg taler om, at nu er det nu, så er det, fordi situationen er, at der er unge mennesker, der kæmper med psykisk sygdom, som kæmper for at blive raske, og som samtidig må leve for stort set ingen ting, og de har ingen jordisk chance – og det har jeg dog trods alt hørt fru Irene Simonsen tilkendegive – for at leve op til vores krav om som andre unge at tage et arbejde eller en uddannelse.

(Kort bemærkning).

Irene Simonsen (V):

Jeg må så gentage, hvad jeg har sagt i min ordførertale, for når man læser om de muligheder, der er for økonomisk tilskud, så er det økonomisk tilskud til de enkelte elementer, det er hjælp til også at finde den egnede bolig, det er ekstra tilskud, man kan give til en bolig, og man kan give hjælp til kost, finde en kostordning.

Der er nogle af de her unge, som har det så skidt i perioder, at de ikke er i stand til selv at varetage deres daglige forplejning, og der synes jeg, det er ekstremt vigtigt, at det er det, der sættes ind med. Og med alle de nye initiativer, regeringen er på vej med her, tror vi i Venstre, at det går i den rigtige retning.

(Kort bemærkning).

Elisabeth Geday (RV):

Nu er jeg godt klar over, at fru Irene Simonsen er en ordfører, som oplever sig selv som meget indsigtsfuld på mange af de her områder, vi her beskæftiger os med, hvad enten det er unge indvandrere eller det er psykisk syge unge, men jeg kunne alligevel godt tænke mig at spørge fru Irene Simonsen: Når det nu er sådan, at de grupper af de her en, to, tre, fire, fem, seks forskellige pårørendeorganisationer kommer til Arbejdsmarkedsudvalget og også skriver til os, at de har forsøgt at afdække mulighederne for at få støtte på anden vis til de unge, og at de således er opmærksomme på, og så kommer de med de forskellige muligheder, som alle sammen ender ud med, at der ingen penge er at hente andre steder i systemet, så kunne jeg godt tænke mig, at fru Irene Simonsen her gjorde rede for, hvad det er for flere muligheder, som de her pårørendeorganisationer, hvoraf flere af dem jo er professionelle, har overset. Hvor er de økonomiske muligheder til de her unge, som altså skulle eksistere ifølge fru Irene Simonsen?

(Kort bemærkning).

Irene Simonsen (V):

For det første kan jeg svare med at sige, at jeg ikke føler mig specielt indsigtfuld, men jeg har en holdning, som alle andre politikere har, og som jeg er ret sikker på at fru Elisabeth Geday også har, til, hvad det er for en indsats, der skal kunne hjælpe den gruppe unge her. Og min holdninger er klart, at det her ikke handler om blot at give en pose penge, det handler om meget mere end bare det at give en pose penge kontant til dem.

For det andet er der muligheder og økonomiske tilskud at hente ifølge loven om aktiv socialpolitik. Min tid tillader ikke, at jeg remser dem alle sammen op, men man kan få til boligudgifter, man kan få til mad, man kan få til medicin, man kan få til ekstra uforudsete udgifter, der kan dukke op. Der er faktisk alle muligheder, og tilskuddene skønnes og bevilges efter behov.

(Kort bemærkning).

Elisabeth Geday (RV):

Jeg vil bare lige have præciseret Venstres ordførers holdning. Forklaringen på, at de her organisationer kan komme med eksempler på unge mennesker, som kun har 300 kr. at leve for, skyldes altså simpelt hen, at der er uformående mennesker omkring dem, som ikke evner at læse loven og søge om de rigtige tilskud, som de her unge mennesker i virkeligheden burde have krav på. Er det sådan, jeg skal forstå fru Irene Simonsen? Jeg tror, at den holdning i høj grad adskiller sig fra den virkelighed, som de unge mennesker opfatter, og det handler ikke om holdning, det handler om indsigt.

Kl. 20.15

(Kort bemærkning).

Irene Simonsen (V):

På et tidspunkt fik jeg en henvendelse fra nogle fra den målgruppe her, som beklagede sig over økonomien. Det viste sig, da jeg fik spurgt til det i ministerierne og i forhold til lovgivningen, at kommunen forsømte både den forpligtelse og den mulighed, den havde for at give noget ekstra boligstøtte og støtte til andre udgifter til den gruppe unge.

Det er beklageligt, og det synes jeg at der skal følges op på, og det har jeg i øvrigt bedt om i ministeriet at der bliver fulgt op på.

(Kort bemærkning).

Anne Baastrup (SF):

Jeg synes i og for sig, at det er lidt interessant, at Venstre har den holdning, og at Venstres ordfører ønsker, at folk i stedet for at få en ydelse, de er berettigede til – og så skal den i øvrigt slå til – skal lære at søge. De ønsker, at folk i stedet for at bruge energien på at blive rask, skal bruge energien på at lære lovgivningen udenom at kende: Hvad er det for nogle bestemmelser, jeg kan få penge til dette og hint efter osv.? Det vil sige, at Venstre med den politik, som fru Irene Simonsen lægger frem, jo lægger op til, at disse mennesker skal klientgøres i stedet for at blive i stand til at tage vare på deres eget liv.

(Kort bemærkning).

Irene Simonsen (V):

Det her handler slet ikke om, at de skal lære at søge om tilskud. Det handler om, at når man laver den rigtige håndholdte omsorg og vejledning for den gruppe unge her, så får de en sammenhæng i og ro og harmoni omkring deres tilværelse, og det er jo i virkeligheden det, de har brug for.

(Kort bemærkning).

Anne Baastrup (SF):

Fru Irene Simonsen taler med to tunger. Først skal de unge lære servicelovgivningen eller aktivlovgivningen at kende, således at de kan finde ud af, hvad det er for muligheder, de har for at søge at få dækket uforudsete udgifter: medicinudgifter, boligudgifter, hvor man fremlejer et værelse, har en fremlejet lejlighed osv. osv. Derudover skal der i øvrigt være en, der hele tiden er omkring den enkelte unge, og som skal sørge for, at den enkelte unge har det godt, og skal sørge for, at den enkelte unge kan få de der 300 kr., der er til mad, til at slå til i en hel måned.

Jeg tror, at fru Irene Simonsen i virkeligheden ikke aner, hvad det her drejer sig om, men har fået besked på at sige nej og så selv har fundet på nogle ord.

(Kort bemærkning).

Irene Simonsen (V):

Jeg kan først sige, at jeg ingen besked har fået på at sige nej. Vi har faktisk haft en dialog om og en god drøftelse af det her i Venstres gruppe, og hvis fru Anne Baastrup hørte efter, hvad det var, jeg sagde, ville hun have hørt, at jeg ikke sagde, at de unge selv skulle til at lære sig serviceloven. Jeg stod faktisk og fortalte om en situation, hvor

jeg synes, at det er temmelig horribelt, at der ikke har været den tværfaglighed og omsorg og vejledning i henhold til lov om en aktiv socialpolitik, som den unge har krav på, for det er jo ikke den unge, der selv skal finde ud af det. En ung i den situation bør man kunne forvente får den hjælp, vedkommende har brug for, og det vil jeg gerne være med til at følge op på, så det også sker.

Fjerde næstformand (Niels Helveg Petersen): Tak til ordføreren. Vi går videre i ordførerrækken, og det er nu hr. Bent Bøgsted, som får ordet.

Bent Bøgsted (DF):

Det her beslutningsforslag omhandler jo så en gruppe, der nemt kan blive klemt i systemet, kan man sige. I forvejen er der jo en hel del eksisterende muligheder for ekstra hjælp til de her unge. Jeg har så ladet mig fortælle, at kommunerne administrerer det forskelligt, og at man i nogle kommuner kan få hjælp, og i andre kommuner kan man ikke få hjælp.

Jeg har også ladet mig fortælle, at der mangler et generelt regelsæt for, hvordan kommunerne skal agere over for de her unge, og jeg synes, det ville være prisværdigt, hvis beskæftigelsesministeren ville se på, at der kom ens regler, så en ung sindslidende i én kommune fik samme behandling som en i en anden kommune, og så vedkommende fik den ekstra hjælp, vedkommende nu kunne have krav på.

Kl. 20.20

Vi har haft deputationer inde, og vi har fået mange henvendelser, bl.a. fra Bettina Post – jeg tror, hun er formand for Dansk Socialrådgiverforening – der var inde og sige, at det drejede sig om en gruppe på 400-500 unge under 25 år, der havde særlige problemer, der var særlig vanskeligt stillede. Og det er da klart, at vi skal se på, hvad vi kan gøre, og om de ikke får nok hjælp med de eksisterende muligheder og skal have ekstra hjælp.

Men i Dansk Folkeparti er vi klar til at se på, hvordan vi kan løse de her problemer. Kan vi lave en skarp afgrænsning af de her unge, der har de problemer, så det kun er de her 400-500, det drejer sig om? Kan vi se, hvilke psykiske lidelser de her unge har, og hvilken hjælp de får i forvejen ud over kontanthjælpen? Det er også sådan noget, vi skal have set på.

Men kan vi lave en meget skarp afgrænsning, så det kun omfatter de her unge, og så vi samtidig også er sikre på, at starthjælpsmodtagere

ikke bliver omfattet – for det var ikke det, Bettina Post sagde, det var en speciel gruppe – er Dansk Folkeparti klar til at se på at løse problemerne for de unge og også ad den vej give dem noget ekstra hjælp. Men som sagt: Det kræver en meget skarp afgrænsning, ellers vil vi ikke være med til det. Men jeg er overbevist om, at det godt kan lade sig gøre at lave en sådan afgrænsning, men der må vi jo se, hvad ministeren i så tilfælde kan præstere her.

Vi er klar over, at der er nogle problemstillinger, og dem skal vi have løst. Vi skal gøre, hvad vi kan, for at løse dem, men dermed ikke være sagt, at vi bare skal åbne for en uendelig stor kasse og så give ekstra hjælp og ekstra hjælp og ekstra hjælp, for det er i bund og grund ikke det, de selv ønsker. Det var også det, der fremgik af Bettina Posts indlæg ved deputationsbesøget. Hun sagde netop, at de unge virkelig ønsker at komme tilbage på arbejdsmarkedet; de ønsker ikke at strande i en kasse, hvor de kun bliver klienter. Det er ikke det, de ønsker.

Men vi er klar til at se på, hvad vi kan gøre i den videre behandling af sagen.

(Kort bemærkning).

Thomas Adelskov (S):

Jeg synes, der er brug for måske lige at få præciseret, hvad Dansk Folkeparti mener. Nu har vi jo haft denne sag kørende fra, jeg tror engang i efteråret, og vi har diskuteret med regeringen i alle mulige sammenhænge, om regeringen var indstillet på at gå ind og lave nogle lettelser, for så vidt angår kontanthjælpsloftet og ungeindsatsen. Det har regeringen ikke været indstillet på, og derfor er vi så en række partier, der står bag det, og vi har jo tilbudt Dansk Folkeparti at være medforslagsstiller på det her forslag. Det afviste man så at være.

Men vores pointe var sådan set at sige, at vi nu må holde op med at snakke, nu må vi handle. Og derfor har vi foreslået, at man lavede en særlig ydelseovre i Socialministeriet, som man gav de her unge psykisk syge oveni.

Og så skal jeg høre: Skal jeg forstå det, som hr. Bent Bøgsted siger, som at Dansk Folkeparti vil stemme for det her beslutningsforslag, som ligger her, sådan at beskæftigelsesministeren kan udmønte det, så det omhandler lige nøjagtig denne snævre gruppe, som bl.a. Dansk Socialrådgiverforening har været inde at fremlægge sine synspunkter på for Arbejdsmarkedsudvalget?

(Kort bemærkning).

Bent Bøgsted (DF):

Nu har jeg ikke sagt, at vi vil stemme for beslutningsforslaget. Jeg har sagt, at vi ville være med til at se på sagen, hvis der kunne laves en meget skarp afgrænsning af, at det var de 400-500 personer, det drejede sig om, og hvis der kunne laves en afgrænsning, så starthjælpsmodtagere ikke blev omfattet af det her beslutningsforslag, for det var ikke det, der var hensigten med det. Og det var også det, jeg har forstået på hr. Thomas Adelskov.

Så man kan stille et modspørgsmål til hr. Thomas Adelskov: Vil Socialdemokratiet være med til at lave de skarpe afgrænsninger, som Dansk Folkeparti ønsker? Så er vi klar til at se på sagen i udvalget.

(Kort bemærkning).

Thomas Adelskov (S):

Nu har vi en lille måneds tid, inden det her forslag skal til afstemning, og der synes jeg, at hr. Bent Bøgsted har rig mulighed for at lægge de afgræsningsforslag frem, og så vil vi kigge på dem.

Det, der sådan set er afgørende for os, og derfor har hr. Bent Bøgsted alle muligheder nu, er, at der sker noget for den her gruppe. Vi vil hjertens gerne hjælpe den her gruppe, og derfor ligger det sådan set i hr. Bent Bøgsteds og Dansk Folkepartis hænder at skabe et flertal uden om regeringen, for det er ikke nok at sige, at man nu vil have beskæftigelsesministeren til at kigge på det her. Det har beskæftigelsesministeren for ganske få minutter siden stået oppe på den selv samme talerstol og afvist at gøre.

Derfor er spørgsmålet til hr. Bent Bøgsted: Hvis hr. Bent Bøgsted får lov at lave den der afgrænsning af målgruppen, vil DF så stemme for det her beslutningsforslag, der pålægger regeringen at hjælpe den her særligt udsatte gruppe unge psykisk syge?

Kl. 20.25

(Kort bemærkning).

Bent Bøgsted (DF):

Jeg synes, vi skal snakke videre om i udvalget, hvordan vi kan lave det. Vi skulle jo gerne lave den afgrænsning sådan, at Socialdemokratiet kunne støtte den afgrænsning, og det er det, der så bliver op til Socialdemokratiet. Er Socialdemokratiet klar til at lave så skarp en afgrænsning, som Dansk Folkeparti ønsker, så er Dansk

Folkeparti også klar til at se på det her beslutningsforslag i den videre behandling.

(Kort bemærkning).

Elisabeth Geday (RV):

For det første glæder jeg mig over hr. Bent Bøgsteds positive tilkendegivelser og håber, at der ikke endnu en gang er tale om, at hr. Bent Bøgsted bare siger noget positivt fra talerstolen, og når vi så kommer tilbage i udvalget, så opremser hr. Bent Bøgsted alle de problemer, som så gør, at Dansk Folkeparti alligevel må stemme imod. For jeg er nødt til at understrege som hr. Thomas Adelskov, at hr. Bent Bøgsted sidder med de gyldne nøgler. Det er Dansk Folkeparti, der afgør, om vi skal gøre noget for de psykisk syge unge kontanthjælpsmodtagere eller ej.

For det andet kunne jeg godt tænke mig bare lige af nysgerrighed at spørge hr. Bent Bøgsted: Hvorfor er det nu ikke lige starthjælpsmodtagerne, hvis der nu var nogle unge psykisk syge på starthjælp, som havde tilsvarende lidt at leve af? Nu skal jeg bare lige forstå hr. Bent Bøgsted ret, det er kun af nysgerrighed for at høre: Hvorfor ikke lige de unge starthjælpsmodtagere?

(Kort bemærkning).

Bent Bøgsted (DF):

Det hænger jo sammen med det, som Bettina Post sagde, nemlig at det ikke har noget med starthjælpsmodtagere at gøre, det har ikke noget med kontanthjælpsloftet at gøre. Det er decideret en gruppe unge, der har særlige problemer og er kommet i klemme, og det drejer sig om 400-500. Det er egentlig det, det drejer sig om.

Så er det, vi spørger: Hvordan kan vi så løse det problem for de her 400-500 og hjælpe dem, give dem en ekstra hjælp? Vi skal jo også samtidig være sikre på, at de i forvejen får den ekstra hjælp, de har ret til, og at der ikke er nogen kommuner, der ikke yder hjælp.

Det var jo det jeg sagde at vi skulle have beskæftigelsesministeren til at se på: om kommunerne administrerede loven rigtigt, og om de gav den hjælp, de skulle. Derudover er Dansk Folkeparti klar til at se på de her problemer, hvis vi kan lave en skarp afgrænsning, så det kun er de 400-500 personer, og så starthjælpsmodtagere ikke er omfattet af det her beslutningsforslag.

(Kort bemærkning).

Elisabeth Geday (RV):

Så vil jeg opfordre hr. Bent Bøgsted til at sætte sig sammen med forslagsstillerne til det her for-

slag, og så hjælpes vi ad med at få rettet forslaget til, så det bliver formuleret på en måde, så det imødekommer det, hr. Bent Bøgsted siger her fra talerstolen, og så vi altså pålægger regeringen at komme med et forslag om tillæg til den nedsatte kontanthjælp til unge psykisk syge, og så må hr. Bent Bøgsted formulere, hvordan den afgrænsning skal være. Jeg tror ikke, forslagsstillerne kan give hr. Bent Bøgsted en større indrømmelse end lige præcis den. Så jeg håber med de ord, at hr. Bent Bøgsted så vil overveje at stemme for forslaget.

(Kort bemærkning).

Bent Bøgsted (DF):

Jeg er sådan set mere bekymret for, om De Radikale i det hele taget vil være med til at lave så skarp en afgrænsning, som Dansk Folkeparti ønsker.

(Kort bemærkning).

Anne Baastrup (SF):

Under diskussionen af den her sag har vi jo også været inde på den særlige mulighed, psykisk udviklingshæmmede har for at få et særligt tillæg. Der vil jeg høre, om hr. Bent Bøgsted ville være indstillet på, at det var noget i den retning, vi så på, således at når man er under behandling, har man mulighed for at få et tillæg af den her karakter.

(Kort bemærkning).

Bent Bøgsted (DF):

Nu er det sådan, at fru Anne Baastrup nævner psykisk udviklingshæmmede. Der er mange forskellige problemstillinger inden for psykiatrien, som jeg ikke umiddelbart vil gøre mig klog på her, da jeg ikke har den indsigt i den særlige psykiatri, som de, der arbejder med det til daglig, har.

Men der er mange ting, man kan gøre. Der er mange muligheder for at hjælpe. Det er ikke altid, at det bare er et spørgsmål om en ekstra pose penge for at hjælpe dem. Det kan være andre ting, der også skal med i billedet, og som der selvfølgelig skal ses på. Det er ikke altid, penge bare kan stå alene.

(Kort bemærkning).

Anne Baastrup (SF):

Nu bliver jeg lidt bekymret. Nu er det jo nærmest fru Irene Simonsens ord: Det er ikke det der med pengene, vi skal nok gøre noget helt andet, og pengene er lidt ligegyldige for de unge.

Jeg forstod på hr. Bent Bøgsted, at hr. Bent Bøgsted godt kan se, at der er en gruppe unge, som ikke kan tåle at komme ud på arbejdsmarkedet, og som ikke kan klare at tage bussen, og som simpelt hen skal koncentrere sig om at komme ud af deres afgrænsede psykiske lidelse. Mange af dem har reelt mulighed for om ikke at blive helt raske så i hvert fald blive så raske, at de på en eller anden måde kan få en plads i samfundet. Det er den gruppe, vi snakker om, og de har økonomiske problemer.

Kl. 20.30

Det er bare sådan for at være helt sikker: Vil hr. Bent Bøgsted godt være med til at kigge på det?

(Kort bemærkning).

Bent Bøgsted (DF):

Jamen det var det, jeg sagde: Hvis vi kunne lave en skarp afgrænsning, så det er de personer, som Bettina Post nævnte, da hun var herinde – det var de her 400-500 personer, det drejede sig om – hvis vi kan lave så skarp en afgrænsning, som Dansk Folkeparti ønsker, så er Dansk Folkeparti klar til at se på det.

(Kort bemærkning).

Jørgen Arbo-Bæhr (EL):

Nu har hr. Bent Bøgsted ved flere lejligheder sådan sagt, at spørgsmålet er, om forslagsstillerne vil være med på de klare afgrænsninger, som Dansk Folkeparti ønsker. Hr. Bent Bøgsted har løftet sløret for noget af det, men kan vi så ikke få at vide, det er jo lettere, hvis vi så skal tage stilling til det, hvad det er for nogle præcise afgrænsninger, som Dansk Folkeparti ønsker?

(Kort bemærkning).

Bent Bøgsted (DF):

Jeg tror, det vil være umuligt for nogen af os at stå her og nævne hver enkelt af de sindslidende eller psykisk syge unge, fordi der er flere forskellige typer af psykisk syge, der går ind i den pulje på 400-500, som Bettina Post nævnte, og det er det, vi skal have set på: Hvad er det for nogle typer psykisk syge unge, der indgår, hvad er det, de lider af? Kan vi lave en skarp afgrænsning, så det kun er de der 400-500 personer, det drejer sig om? Og kan vi lave en afgrænsning, så starthjælpsmodtagere ikke bliver omfattet af det?

Det er det, jeg har sagt, og det er det, vi vil se på, og der kan jeg ikke umiddelbart stå her på talerstolen og nævne hundrede procent præcist,

hvordan den afgrænsning skal være. Der skal vi selvfølgelig have set på, hvordan det kan laves, og om det kan laves juridisk korrekt.

(Kort bemærkning).

Jørgen Arbo-Bæhr (EL):

Jeg forstod på Dansk Folkepartis ordfører, at det altså har noget at gøre med arten af psykiske lidelser, og det er jeg fuldstændig enig med Dansk Folkepartis ordfører i at det kan vi ikke stå her og få afklaret, bl.a. fordi meget få af os sådan har den lægefaglige baggrund for det, så jeg har fuld forståelse for det.

Det sidste forstår jeg simpelt hen ikke. Det her har jo ikke noget specielt med starthjælp at gøre – starthjælp forstået som den nedsatte kontanthjælpsydelse til folk, der har været ude af landet i mere end 1 år inden for de sidste 8 år. Det har forslaget i og for sig ikke noget at gøre med.

Forslaget har noget at gøre med den særlig lave ydelse for unge under 25 år, så der vil jeg bare have bekræftet, at det er ikke noget problem overhovedet i forbindelse med det her forslag.

(Kort bemærkning).

Bent Bøgsted (DF):

Jeg tror nok, at jeg skal henholde mig til det, jeg har sagt tidligere, at det er et spørgsmål om, hvordan den afgrænsning kan laves. Der er mange typer psykisk syge, og som vi også ved, er det svært at afgøre, hvor man sætter skellet mellem dem, der er berettiget til at få ekstra hjælp, og dem, der ikke er berettiget til hjælp. Det kan jeg ikke umiddelbart stå her på talerstolen og sige.

Den fg. formand (Lissa Mathiasen):

Tak til ordføreren. Den næste ordfører er hr. Jakob Axel Nielsen.

Jakob Axel Nielsen (KF):

Det er egentlig hr. Tom Behnke, der er ordfører, og på hans vegne skal jeg meddele følgende – men jeg skal også indrømme, at jeg kender debatten, så til hr. Thomas Adelskov og andre kan jeg sige, at de skal være velkomne til at tage ordet bagefter:

Det Konservative Folkeparti kan ikke støtte det her beslutningsforslag, og det kommer nok heller ikke som nogen overraskelse. Vi har talt om det før, vi har haft adskillige møder i udvalget, og vi har også talt om loftet over kontant-

hjælp i generelle vendinger her i salen under tidligere forespørgselsdebatter.

Kl. 20.35

Lad mig i den anledning slå fuldstændig fast, hvad jeg også har sagt fra denne talerstol tidligere i forbindelse med loftet over kontanthjælp: Det Konservative Folkeparti har den holdning, at det *altid* skal kunne betale sig at arbejde. Vi må ikke indrette love og regler på en sådan måde, at man bliver fanget i passiv forsørgelse. Samtidig har vi dog også været opmærksomme på, at der kan være grupper, f.eks. unge sindslidende, der ikke umiddelbart kan komme ind på arbejdsmarkedet eller i uddannelse, men lønsningen her er ikke bare at forhøje den passive forsørgelse. Løsningen er derimod, at vi sikrer, at de får nogle helt særlige tilbud og nogle særlige hjælpeforanstaltninger, så de kan få skabt samme mulighed som andre mennesker.

Da vi Konservative blev opmærksomme på det her problem for de unge sindslidende kontanthjælpsmodtagere, tog vi et initiativ til at se på hele området og finde frem til nogle løsningsforslag. Og det har været med stor tilfredshed, vi har set, at regeringen har taget den opgave meget alvorligt, og efterfølgende kom regeringen med en række forslag til, hvordan det kan gøres nemmere for denne gruppe at komme ud på arbejdsmarkedet og dermed ud af kontanthjælpsystemet.

Jeg vil godt i denne forbindelse understrege – og ja, det er sådan ligesom også for at foregribe nogle af de spørgsmål, som jeg kan forvente, især fra hr. Thomas Adelskov – at det er sket helt i overensstemmelse med De Konservatives ønsker og helt i overensstemmelse med de vilkår, som statsministeren satte op eller nævnte på sit pressemøde: inden for de nuværende lovgivningsrammer. Det tilføjer jeg med en særlig vægt, fordi jeg på et udvalgs møde forstod, at dette ikke helt var forstået af hr. Thomas Adelskov.

I stedet for at fastholde de unge sindslidende på kontanthjælp er regeringen kommet med en række forslag til, hvordan unge kan komme ud af kontanthjælpsystemet. Der er forslag til, hvordan man hurtigere får samlet op på de unge og sikrer, at der sker noget, allerede inden de unge kommer på kontanthjælp, eller straks efter at de er kommet på kontanthjælp. Der er forslag til bedre indretning af arbejdspladser og forslag til, hvordan arbejdspladserne kan blive bedre til at tage imod disse unge. Der er forslag om en vikarordning, så virksomheden ikke mangler en

medarbejder, hvis den sindslidende skulle få det dårligt og i en periode være væk fra arbejdet. Der er forslag til, at der bliver taget særlig hånd om den unge i de første svære dage, hvor han skal prøve at komme på den nye arbejdsplads, og hvor en hjælper bogstavelig talt kan holde den unge i hånden, hvis det er det, der skal til – jeg tænker her på mentorordningen. Der er også forslag til, at man kan starte langsomt op og gradvis øge antallet af ugentlige arbejdstimer. I det hele taget er der en række gode forslag, som hjælper de unge ud af kontanthjælpssystemet og ud på arbejdsmarkedet og dermed væk fra den særlige ungedyelse.

Samtidig med alle disse tiltag skal den unge sindslidende naturligvis også have den rigtige behandling for sin lidelse. Der er altså tale om en løsning, hvor man både giver behandling og samtidig også hjælp til at komme ud på arbejdsmarkedet.

Som jeg allerede har gjort klart, kan vi Konservative ikke støtte det her forslag, som udelukkende handler om at give, at der skal tildeles et tillæg.

Den fg. formand (Lissa Mathiasen):

Tak. Der er nogle spørgsmål. Det første er af hr. Thomas Adelskov, værsgo.

(Kort bemærkning).

Thomas Adelskov (S):

Jamen jeg takker da, fordi den konservative ordfører tillader os andre at stille spørgsmål. Det synes jeg nu også var på sin plads.

Jeg skal spørge, om hr. Jakob Axel Nielsen kan bekræfte, at han til Politiken den 14. december har sagt følgende om psykisk syge på kontanthjælp:

»Vi har en mindre gruppe mennesker, som det aldrig har været meningen skulle rammes. Vi vil nu tale med socialministeren om at bygge en lomme ind i loven, så de stadig er omfattet af loftet, men kan få nogle tillægsydelse.«

Det er hr. Jakob Axel Nielsen citeret for den 14. december 2005 at sige til Politiken. Og det her forslag er designet, så hr. Jakob Axel Nielsen med ren samvittighed kunne leve op til sit løfte i Politiken den 14. december 2005, nemlig at vi laver en særlig tillægsydelse. Hvis hr. Jakob Axel Nielsen skulle være i tvivl om, hvorvidt han står alene med synspunktet, så har jeg også fra den 18. december tilsvarende synspunkter fra hans ordfører, hr. Tom Behnke, som i Århus Stiftstidende giver udtryk for nøjagtig det samme.

Hvad er der blevet af de konservative holdninger?

(Kort bemærkning).

Jakob Axel Nielsen (KF):

Jeg kan godt bekræfte det citat, der var i Politiken. Men vi forstår jo ikke det samme ved ordet tillæg. Jeg må sige, at vores uenighed i salen i dag jo ikke handler om, at der ikke skal gælde nogen særlige vilkår for de unge sindslidende. Og det var jo også den sag, vi Konservative så og derfor bragte op.

Når vi taler om nogle tillægsydelse, så er det ikke således, som hr. Thomas Adelskov lægger op til i beslutningsforslaget, kun økonomisk. Det, der er vigtigt for os, er, at man drager omsorg for, at de her mennesker får opfyldt nogle ganske særlige behov, og at man således skaber en mentorordning, man skaber nogle bedre vilkår for personlig assistance, man skaber nogle bedre vilkår for, at vedkommende kan sluses langsomt ind og ud af arbejdsmarkedet.

Kl. 20.40

Men det, jeg synes er vigtigt, er at sige, at vi jo ikke er uenige om, at der var en gruppe, der havde nogle særlige behov. Det, vi er uenige om, er, om man bare efter gammeldags socialdemokratisk metode skal lade pengene flyde i en lind strøm, eller om man skal gribe fat om de her mennesker med en kærlig hånd og en mentorordning. Der er også tillæg fra det offentlige. Det bliver der rent faktisk brugt 320 mio. kr. på.

(Kort bemærkning).

Thomas Adelskov (S):

Det var dog et forsøg på at omgå, hvad man selv har sagt. Så citerer jeg lidt længere oppe i denne artikel fra den 14. december 2006 i Politiken, hvor der står:

»Forinden havde regeringspartneren, de konservative« – det går jeg ud fra også omfatter ordføreren – »meldt ud, at psykisk syge burde undtages fra loftet over kontanthjælp.«

Og så kommer citatet fra hr. Jakob Axel Nielsen:

»Vi har en mindre gruppe mennesker, som det aldrig har været meningen skulle rammes. Vi vil nu tale med socialministeren om at bygge en lomme ind i loven, så de stadig væk kan omfattes af loftet, men kan få nogle tillægsydelse.«

Der står ikke noget om at holde nogen i hånden. Tillægsydelse henfører direkte til kontanthjælpsloftet. Der er tale om her, at hr. Jakob Axel Nielsen lover de unge psykisk syge, at de nu

skal få en hjælpende økonomisk hånd, de skal få nogle tillægsydelse. Og det er det, det her beslutningsforslag går ud på, og så står hr. Jakob Axel Nielsen nu her i dag og siger: Jamen det, vi mente, var, vi ville holde dem i hånden. Her står det sort på hvidt! Det er da direkte et løftebrud.

(Kort bemærkning).

Jakob Axel Nielsen (KF):

Indledningsvis kan jeg bekræfte, at jeg taler på den konservative folketingsgruppes vegne.

Det næste er, at der på ingen måde er tale om et løftebrud. Hvis hr. Thomas Adelskov går ind i referatet af den tidligere forespørgselsdebat, vi havde om kontanthjælpsloftet, så gjorde jeg det også tindrende klart, at De Konservatives ønsker er imødekommet med statsministerens åbning på pressemødet om, at regeringen er parat til at kigge på uhensigtsmæssigheder inden for kontanthjælpsloftet inden for rammerne af den eksisterende lovgivning. Og det pointerede statsministeren rent faktisk også under samrådspørgsmålet: inden for rammerne af den eksisterende lovgivning. Det var, som om hverken fru Anne Bastrup eller hr. Thomas Adelskov ville forstå, at det var det, statsministeren havde sagt.

Hvis vi så vender os mod, hvorfor der ikke skulle være tale om løftebrud, så er det rent faktisk, fordi vi så sagen, vi så de her problemer, men når så to kompetente ministerier sætter sig for at finde ud af, hvordan vi laver nogle ordninger, der dels retter sig mod, hvordan det offentlige kan hjælpe, hvordan virksomhederne kan hjælpe, dels skaber tiltag rettet direkte mod den sindslidende selv og kommer med 14 tiltag, bruger 320 mio. kr. på det, så er det noget vi synes virker. Det er de tillæg, vi taler om: tillæg til lovgivningen, tillæg forstået som nye hjælpemuligheder, nye foranstaltninger.

(Kort bemærkning).

Elisabeth Geday (RV):

Jeg har sådan lidt indtrykket af, at den konservative ordfører er i færd med en efterrationalisering, altså at få virkeligheden i dag til at passe til virkeligheden i december, fordi det var bestemt ikke den opfattelse, jeg havde af den konservative ordfører tidligere. Så jeg er nødt til lige at gå tilbage til udgangspunktet, som jeg også spurgte beskæftigelsesministeren om: Mener hr. Jakob Axel Nielsen, at der findes unge mennesker, som er så psykisk syge, at de på grund af deres sygdom hverken er i stand til at arbejde eller i stand til at gå i gang med en uddannelse?

(Kort bemærkning).

Jakob Axel Nielsen (KF):

Jeg kan jo så bare forstå, at fru Elisabeth Geday på De Radikales vegne mener, at det, der løser alle problemer her i verden, er den gammeldags socialdemokratiske tanke om, at det kun er penge, penge, penge, der skal til, og ikke en støtteordning, hvor det er sådan, at man går ind og griber fat om folks problemer.

Om jeg mener, at det hjælper at være nede i ydelse? Nej, jeg mener ikke, det hjælper, men jeg mener heller ikke, at det hjælper at komme op i ydelse. Det, jeg mener er det afgørende, er, at man har nogle målrettede foranstaltninger, der prøver at være designet til den pågældendes egne behov, fordi den pågældende sindslidende har forskellige problemer med at komme ud på arbejdsmarkedet. Sindslidelsen kunne måske også i nogle sammenhænge være af en karakter, sådan at det kunne være behjælpeligt, hvis man var ude på arbejdsmarkedet og havde problemer med at komme op om morgenen, havde problemer med at se mange mennesker på en gang. Så er det godt, hvis der kan være en person ude på arbejdspladsen, som man er tryk ved, som kan være med til at være en slags bovspyd til gangen ned i kantinen eksempelvis. Det har ikke noget med penge at gøre, men der bliver alligevel brugt 320 mio. kr. på at få det her system op at køre.

Kl. 20.45

(Kort bemærkning).

Elisabeth Geday (RV):

Nu tror jeg ikke, at hr. Jakob Axel Nielsen har hørt nogen af ordførerne fra oppositionen tale imod de 14 i øvrigt glimrende initiativer, som regeringen har taget, når det gælder sindslidende, men det er bare ikke dem, vi taler om her. Dem, vi taler om her, er unge mennesker, som på grund af deres psykiske sygdom, deres skizofreni, ikke er i stand til at arbejde eller tage en uddannelse. De mennesker hjælper de her 14 initiativer absolut ingenting. De har simpelt hen ikke mulighed for at gøre brug af dem, for det er de for syge til.

Mit spørgsmål til hr. Jakob Axel Nielsen må derfor stadig væk være: Mener hr. Jakob Axel Nielsen at sidde inde med en viden, der gør, at han bedre ved, hvad der er godt for de her unge mennesker, end de andre kompetente mennesker, som vi har fået besøg af i Arbejdsmarkedsudvalget, der fremhæver, at en væsentlig barriere for, at de unge psykisk syge bliver raske, er, at

de har så lidt at leve for, og at de bliver pisket rundt fra Herodes til Pilatus for at blive raske hurtigere, end deres sygdom tillader det?

(Kort bemærkning).

Jakob Axel Nielsen (KF):

Jeg er glad for at høre, at fru Elisabeth Geday siger, at de her 14 forslag er glimrende. Det, jeg fornemmer, er, at debatten er helt fastlåst fra tiden før, Det Konservative Folkeparti fik fremprovokeret et tværministerielt arbejde mellem Beskæftigelsesministeriet og Socialministeriet om de her 14 glimrende forslag.

Den er fastlåst i, at det dengang kun var konthjælpsloftet i generelle vendinger og konthjælpsloftet som sådan, man tordnede imod. Man har fuldstændig lukket øjnene for, at de her 14 forslag faktisk kan være løsningen. Alle, der er kommet i foretræde, har jo også tordnet imod det, der var sat til debat dengang, nemlig konthjælpsloftet som sådan.

Da var det, at vi Konservative på et meget tidligt tidspunkt sagde, at vi åbent og ærligt må konstatere, at der er visse hjørner, hvor det her konthjælpsloft virker uhensigtsmæssigt. Så er der med fru Elisabeth Gedays egne ord kommet 14 glimrende forslag. Det er, som om vi i debatten i dag kun skal skrue tiden tilbage til, at det bare handler om penge, penge og penge, fordi De Radikale ikke havde fantasi til at forestille sig, at det kunne handle om andet, nemlig de 14 forslag.

(Kort bemærkning).

Anne Bastrup (SF):

Jeg synes, at hr. Jakob Axel Nielsen er rigtig god til at snakke udenom.

Jeg vil så bare gøre hr. Jakob Axel Nielsen opmærksom på, at man inden for lovens rammer rent faktisk godt kan give tillæg til denne afgrænsede gruppe unge. Man har jo en bemyndigelsesbestemmelse, som nu er meget snævert afgrænset til psykisk udviklingshæmmede, så de kan få et tillæg, hvis de har svært ved at komme på arbejdsmarkedet. Man kan simpelt hen bare udvide den bemyndigelse til også at omfatte denne gruppe, uden at det skal omkring Folkettinget. Det kan sagtens lade sig gøre inden for det, statsministeren har sagt, så det skal hr. Jakob Axel Nielsen slet ikke have problemer med.

Men er det ikke korrekt, at hver gang vi har diskuteret det, har det været diskussionen om, hvor meget støtte den enkelte skal have? Kan man ikke klare sig, hvis man da for søren bare

kan få en ordentlig, sund mad; hvis det er sådan, at man for søren da har råd til at tage bussen? Det har da været de problemer, vi har fået beskrevet.

(Kort bemærkning).

Jakob Axel Nielsen (KF):

Det er da korrekt, at det er den dialog, fru Anne Bastrup har skabt, hvor man gør det til debatten om det sunde måltid, og at det dermed udelukkende – og med streg under udelukkende – er en debat om den økonomiske ramme for den her ydelse, der gives.

Nu siger fru Anne Bastrup, at der inden for den eksisterende lovgivning er mulighed for at give nogle tillæg. Jamen altså, hvis den eksisterende lovgivning er sådan, kan jeg da kun opfordre kommunerne til at bruge de 14 handlingspunkter samt den øvrige eksisterende lovgivning, som de finder bedst muligt. Det her handler jo ikke om, som fru Anne Bastrup gjorde rede for over for ministeren, 6 henholdsvis 14 mio. kr., for det er jo småpenge i forhold til, at regeringen rent faktisk anvender 320 mio. kr. på at lave de her initiativer, der er målrettet og designet til de psykisk syge. Det handler jo ikke kun om penge.

(Kort bemærkning).

Anne Bastrup (SF):

Jeg tænker på den bemyndigelse, ministeren har, hvorefter der er lavet en bekendtgørelse, som gør, at de psykisk udviklingshæmmede kan få tillæg, men den bekendtgørelse er udformet så stramt, at den ikke omfatter psykisk syge. Derfor behøver vi ikke lave loven om. Ministeren skal bare lave bekendtgørelsen om. Så man kan godt ordne sagen inden for det, statsministeren har sagt.

Så vil jeg så vende tilbage igen. Det er jo ikke mig, der har opfundet historierne, som den her gruppe af behandlere, pårørende og organisationer i øvrigt er kommet med. De er jo kommet med konkrete enkelte eksempler på, hvor galt det går med de her unge, når de ikke kan få livet til at hænge sammen, fordi de ingen penge har.

KL 20.50

Husker hr. Jakob Axel Nielsen den unge pige, som gik fra hospitalet, fordi hun blev nødt til at tage noget arbejde? Hun havde ikke penge, og hun skyldte så mange penge væk, så tog hun et arbejde, og så røg hun tilbage på den lukkede. Det er de historier, vi ikke skal have!

(Kort bemærkning).

Jakob Axel Nielsen (KF):

Jeg tager selvfølgelig fru Anne Baastrups historie for pålydende, for jeg er bange for, at jeg ikke var til stede i Arbejdsmarkedsudvalget den dag, men optaget af et andet møde. Det tror jeg også at fru Anne Baastrup og jeg talte om efter mødet.

Men de historier, som fru Anne Baastrup siger vi har hørt om, var fra før, de 14 initiativer, som vi anvender 320 mio. kr. til, var taget, så man giver det jo ikke en chance. Fra oppositionens og forslagsstillernes side bliver man jo ved med den gamle travet om, at det bare er det her kontanthjælpsloft, der er roden til alt ondt. Det mener vi bare ikke er rigtigt.

Dermed mener jeg heller ikke, at forslagsstillerne giver de 14 punkter en chance, for de er målrettede: Fem er rettet mod den enkelte, fire mod arbejdspladserne, og så er der også fem, der retter sig direkte mod det offentlige. Det giver man ikke en chance, for man bliver ved med fastgroet at tale ud fra en fordom, fra tiden før vi begyndte at kigge på det her område.

(Kort bemærkning).

Jørgen Arbo-Bæhr (EL):

Nu har hr. Jakob Axel Nielsen nogle gange undervejs brugt udtrykket, som han også har givet udtryk for på skrift, at kontanthjælpsloftet for nogle mennesker virker uhensigtsmæssigt, og det kan jeg kun give den konservative ordfører ret i. Jeg kunne egentlig godt tænke mig at prøve at forstå, hvordan hr. Jakob Axel Nielsen tolker, at kontanthjælpsloftet har virket uhensigtsmæssigt. Hvad betyder det sådan på lidt mere uddybet dansk?

(Kort bemærkning).

Jakob Axel Nielsen (KF):

Det vil jeg meget gerne svare på, men jeg vil godt lige have lov til at præcisere, at jeg ikke sagde, at det virker uhensigtsmæssigt på unge mennesker. Det virker uhensigtsmæssigt for en lille gruppe af unge sindslidende. Det synes jeg er en ret vigtig nuance.

Når jeg siger det, er det, fordi vi helt generelt har den opfattelse, at kontanthjælpsloftet motiverer sunde, raske og rørige mennesker til at tage et arbejde ud fra princippet om, at det skal betale sig at arbejde. Men der er altså en lille snæver gruppe mennesker, der er psykisk syge, for hvem det ikke virker, hvor loftet over kontanthjælp ikke får dem skubbet ud i job.

Her er det så, at vi siger, lad os da prøve at identificere den gruppe og lad os så designe nogle hjælpeforanstaltninger direkte til den gruppe. Det er det, jeg har ment. Det hører jeg sådan set også er noget af det, som hr. Bent Bøgsted er inde på, og jeg ved, at Socialministeriet og Beskæftigelsesministeriet også har arbejdet med det.

(Kort bemærkning).

Jørgen Arbo-Bæhr (EL):

Jeg forstår det så sådan, at hr. Jakob Axel Nielsen ligesom i øvrigt hr. Bent Bøgsted siger, at hvis vi kan få afgrænset den gruppe unge psykisk syge, er hr. Jakob Axel Nielsen parat til for den afgrænsede gruppe at forsøge at ophæve virkningerne af kontanthjælpsloftet. Er det korrekt forstået, eller er jeg helt på afveje?

(Kort bemærkning).

Jakob Axel Nielsen (KF):

Det er ikke korrekt forstået. For det første mener jeg, at ministerierne er i gang med at afgrænse gruppen som sådan, for det andet er det ikke meningen, at virkningerne af kontanthjælpsloftet skal afbødes. Der er ikke nogen mening i, at man sætter ydelserne op endsige ned for den her gruppe. Det, der er væsentligt, er, at vi får dem identificeret for at kunne målrette de her særlige socialpolitiske tiltag, som er designet til den her gruppe. Det er det, der er vigtigt.

Den fg. formand (Lissa Mathiasen):

Så siger vi tak til ordføreren. Den næste ordfører er fru Elisabeth Geday.

Elisabeth Geday (RV):

Jeg har sådan en lyst til at starte min ordførertale med et citat fra et brev, som en gruppe personer i det, der hedder Projekt OPUS, der arbejder med unge skizofrene, har skrevet til os i Arbejdsmarkedsudvalget:

Kl. 20.55

Det er vigtigt at forstå, at disse unge på grund af sygdommens karakter og langvarige forløb ikke kan presses til helbredelse og til at komme tilbage i uddannelse eller arbejde. De har dermed ikke mulighed for at reagere på økonomiske incitamenter, som det f.eks. tilsigtes med den nedsatte ydelse til unge under 25 år. At leve med et stort økonomisk pres medfører blot, at de unge stresses, hvilket fører til en forværring af deres sygdom med deraf følgende forlængel-

se af den periode, hvor den unge ikke står til rådighed.

I den samme henvendelse fortæller OPUS, at de unge psykisk syge skizofrene typisk ikke har mere end 50 kr. om dagen af leve for til at dække alle daglige fornødenheder.

De skriver til os: De unge har ikke råd til sund mad og lever derfor ofte af spaghetti, havregryn eller toastbrød.

Regeringen har svaret på henvendelsen ved at præsentere 14 forslag til, hvordan man kan hjælpe sindslidende og andre udsatte grupper ind på arbejdsmarkedet. Det er 14 i bund og grund sympatiske forslag, der vil gøre det lettere for sindslidende og andre udsatte grupper at klare sig i job eller i en uddannelse, men det er også 14 forslag, der overhovedet ikke forholder sig til problemet, nemlig at de unge, som vi taler om her, på grund af deres psykiske sygdom hverken kan arbejde eller uddanne sig, og at de bliver endnu mere syge af at blive presset til at forsøge at arbejde eller uddanne sig.

I Det Radikale Venstre synes vi, at det er småligt af regeringen, at man ikke vil finde en løsning, der giver disse syge unge mennesker en forsørgelse, der er et rigt velfærdssamfund værdigt, som betyder, at de måske 500 unge mennesker, vi her taler om, kan få råd og ro til at blive raske.

Ministeren siger i sin tale, at de unge psykisk syge kan komme på førtidspension, men det ønsker de jo ikke. De vil ikke være afskrevet som pensionister i en alder af 22 år. Det kan jeg faktisk godt forstå. Derimod kan jeg ikke forstå regeringens holdning.

Vi har sådan uofficielt fået en pinlig forklaring om, at regeringen er bange for, at et stort antal unge mellem 18 og 24 år vil påkalde sig psykisk sygdom og kræve tillæg til ugedækkelsen som det, vi her foreslår, og at de unge med letthed kan få en læge til at skrive under på, at de har en psykiatrisk diagnose.

Det synes jeg personligt siger alt om regeringens menneskesyn og mistænksomhed over for så vel kontanthjælpsmodtagerne som de kommunale sagsbehandlere og lægestanden. Forklaringen må simpelt hen være den, at regeringen hellere vil betale til 500 for lidt end til 500 for mange. Sådan har jeg det ikke.

Jeg tør godt her fra talerstolen indrømme, at Det Radikale Venstre, dengang vi indførte ugedækkelsen i 1999, overså, at der ville opstå et problem med de unge psykisk syge. Vi var opmærksomme på de unge med langvarige psyki-

ske eller fysiske funktionsned sættelser, f.eks. sent udviklede. De kan få et tillæg efter aktivlovens § 25, men de unge psykisk syge, der kan blive raske med den rette behandling og den nødvendige ro, var vi ikke tilstrækkelig opmærksomme på. Det er det, vi her forsøger at råde bod på.

Vi har bemærket, at Dansk Folkeparti tidligere har udtrykt sig positivt over for at finde en anstændig løsning. Vi er indstillet på at strække os endog meget langt for at imødekomme hr. Bent Bøgsteds ønsker til afgrænsning af målgruppen, for vi vil hellere hjælpe kun 500 end slet ikke hjælpe nogen overhovedet.

Med disse ord ser jeg frem til, at vi måske kan komme i en situation, hvor vi kan få vedtaget det forslag, vi her fremsætter sammen med SF, Enhedslisten og Socialdemokraterne.

Den fg. formand (Lissa Mathiasen):

Tak til ordføreren. Den næste ordfører er fru Anne Baastrup.

Anne Baastrup (SF):

I midten af 1990'erne blev jeg kontaktet af en overlæge fra Risskov i Århus, der spurgte, om der var mulighed for, at vi eventuelt kunne finde nogle penge til at støtte en tidlig indsats for unge skizofrene. Jeg tog så kontakt til den daværende sundhedsminister, og det lykkedes os at finde pengene til denne tidlige indsats. Det var en succes, og indsatsen fra Århus blev også overført til København. Det er nok en af grundene til, at jeg sådan mildt sagt har været ganske rasende over den manglende erkendelse fra regeringens side og især fra de forskellige ordføreres side af, hvad det her i virkeligheden drejer sig om.

Kl. 21.00

Vi har nu siden 1998 foretaget et ihærdigt forsøg på at få en tidlig indsats til at fungere over for unge skizofrene. I parentes bemærket er skizofreni en sygdom, der, hvis den ikke behandles ordentligt, kan blive kronisk. Derfor er det helt afgørende og vigtigt, at denne sygdom behandles på den rigtige måde. En af de metoder, som ikke er god, er at udsætte disse mennesker for pres. Det, vi gang på gang har oplevet, når vi har fået henvendelser fra personer, der er behandlet for disse unge, er, at Arbejdsmarkedsudvalget har nikket og været forstående, men når døren er lukket, så har et flertal i Arbejdsmarkedsudvalget alligevel trukket på skuldrene og sagt, at det ikke vedrører dem.

Det, der for mig er helt afgørende, er, at folk får en viden om, at vi nu står i en situation, hvor vi gør unge mennesker kronisk syge, hvis vi ikke tager hånd om den meget afgrænsede og billige – og i det lange løb ekstremt billige – metode at give dem økonomisk ro.

Jeg satser på, at vi i løbet af de næste 14 dage skal kunne finde en eller anden metode, således at Dansk Folkeparti kan støtte beslutningsforslaget. For mig er det simpelt hen enormt frustrerende at have været så stolt over det her projekt, at have været så glad for, at det blev gennemført, hvorefter vi så løber ind i den her fuldstændig firkantede afvisning, som om de 14 nye initiativer, som regeringen har taget generelt inden for de psykisk syges område, er rettet mod denne gruppe. De er ikke rettet mod denne gruppe.

Derfor er jeg dybt, dybt skuffet over, at vi ikke kunne afslutte hele vores diskussion som et enigt Folketing i løbet af den her folketingssamling. Men så må vi jo se, om vi ikke kan få Dansk Folkeparti til at stemme for det ændringsforslag, som vi måtte komme frem til.

(Kort bemærkning).

Irene Simonsen (V):

Jeg vil gerne prøve at høre fru Anne Baastrup om det, der bliver sagt nu, at man vil snakke med Dansk Folkeparti. Det synes jeg er helt fint. Men vil det så også sige, at SF er parat til at gå ind for det, Dansk Folkeparti havde som et helt klart krav, nemlig at man ikke vil være med til, at starthjælpsmodtagere kan komme ind under det her, hvis der nu også er nogle starthjælpsmodtagere, som f.eks. lider af skizofreni?

(Kort bemærkning).

Anne Baastrup (SF):

Jeg er fuldstændig klar over, at for fru Irene Simonsen ville det være en katastrofe, hvis der var nogen, der var på starthjælp, og som fik hjælp. Men den forhandling, som jeg agter at tage med hr. Bent Bøgsted, vil jeg ikke involvere fru Irene Simonsen i.

(Kort bemærkning).

Irene Simonsen (V):

Jamen det vil, kan jeg da i hvert fald sige for mit vedkommende, overhovedet ikke være nogen katastrofe, hvis de bare får den hjælp, som Venstre gerne vil have at de får. Men det, jeg undrer mig over her, er jo, at SF kan gå med til sådan en forskelsbehandling.

(Kort bemærkning).

Anne Baastrup (SF):

Hvis fru Irene Simonsen er bekymret, så kan hun lave et ændringsforslag, som gør, at der ikke opstår forskelsbehandling, hvis det er det, der er fru Irene Simonsens problem.

Jeg troede, at det var fru Irene Simonsens problem, at hun overhovedet ikke ville være med til at hjælpe den her gruppe. Det er der, hvor vi står nu. Det er en gruppe, som vi har givet en intensiv behandling siden 1998, og nu kan vi se, at der er problemer. Og hvad gør fru Irene Simonsen? Hun vender ryggen til.

Den fg. formand (Lissa Mathiasen):

Tak til ordføreren. Den næste ordfører, hr. Jørgen Arbo-Bæhr.

Jørgen Arbo-Bæhr (EL):

For Enhedslisten har det fra starten været klart, at de særlig lave ungedydelser, her for unge under 25 år på kontanthjælp, ikke har haft de tilsligtede virkninger, medmindre man betragter det som tilsligtede virkninger, at nogle mennesker er blevet fattigere.

Vi har under mange forhandlinger i Folketinget haft debatten om nedsatte ydelser som en form for pisk til at få folk i arbejde. Det er regeringens, det er flertallet bag arbejdsmarkedspolitikken opfattelse, at nedsatte ydelser er den form for pisk, der kan få folk, som øjensynligt selv skulle være ude om det, til at søge noget arbejde og ikke mindst også til at få noget arbejde. Det har, hver gang det er blevet undersøgt, vist sig, at det ikke har megen gang på jorden i virkelighedens verden.

Kl. 21.05

Fuldstændig grotesk bliver det jo, når man lader de samme nedsatte ydelser gælde for en gruppe mennesker, som i en periode af deres liv notorisk ikke er i stand til at arbejde. Vi snakker her om en gruppe mennesker, som har masser af problemer på grund af deres psykiske sygdom. Vi snakker om en gruppe mennesker, som i den udstrækning, de kan, godt vil vende tilbage på arbejdsmarkedet, når de en dag er raske. Det giver ikke nogen mening at snakke om økonomiske incitamenter i den periode af de menneskers liv, hvor de hverken kan eller skal søge arbejde.

Regeringen har fremhævet 14 i øvrigt grundlæggende set udmærkede initiativer til at hjælpe psykisk syge. Man har brystet sig af at have ofret 320 mio. kr. over 4 år til den her indsats. Problemet er bare, at vi risikerer, at nok så gode menin-

ger strander på én ting, nemlig at de mennesker, der angiveligt skulle hjælpes ud af problemerne, ikke har det fornødne økonomiske overskud til, at de rent faktisk kan blive hjulpet.

Man kan jo i virkeligheden sige, at man risikerer, at en stor del af de afsatte penge bliver smidt ud ad vinduet, fordi man ikke er parat til at erkende, at de mennesker også har brug for en økonomi, så de kan leve på fornuftig vis, indtil de en dag er blevet raske, og indtil de en dag kan vende tilbage på arbejdsmarkedet.

I Arbejdsmarkedsudvalget og i andre sammenhænge har det været nærmest slående, hvordan stort set alle partiers ordførere har bakket op om den tankegang, at vi her har at gøre med nogle meget udsatte, økonomisk svagt stillede mennesker, som skal hjælpes på den ene eller den anden måde. Men når det så kommer til realiteterne, og vi behandler det her forslag, bliver der alligevel taget så mange forbehold, at det virker, som om folk skal finde på nye undskyldninger for at sikre sig, at de mennesker ikke bliver løftet ud af den økonomiske fattigdom, som de er i på grund af deres psykiske lidelse og på grund af de nedsatte satser.

Det er den slags umenneskelighed, som jeg ikke synes tjener dem, der er modstandere af forslaget, til ære. Jeg håber på, at vi kan finde en løsning, og jeg vil sige det på denne måde: Hvert evig eneste menneske, der kan hjælpes økonomisk ved det her forslag uanset afgrænsninger, hver person, vi kan hjælpe, er bedre end ingenting.

Den fg. formand (Lissa Mathiasen):

Tak til ordføreren. Den næste er ordføreren for forslagsstillerne, hr. Thomas Adelskov.

Thomas Adelskov (S):

Jeg skal starte med at takke for debatten.

Jeg synes jo, det er tydeligt for enhver, at der har været utilsigtede konsekvenser af ungeindsatsen, fordi unge psykisk syge ikke har haft mulighed for på nogen som helst måde at leve op til det, der var forudsætningen for ungeydelsen og ungeindsatsen, altså at leve op til vores krav, som er krav om, at man enten skal gå i gang med en uddannelse eller finde sig et arbejde.

Unge mennesker, som i dag kæmper med deres psykiske lidelser, må leve for et ringe beløb – unge mennesker, som kæmper i behandlingssystemet for at blive raske og blive en del af normalsamfundet, kæmper med store økonomiske

problemer. Det har en række organisationer gjort Arbejdsmarkedsudvalget opmærksom på, og det skal de have tak for.

Det er tydeligt for en række partier i Folketinget, at det er et problem, vi bliver nødt til at håndtere. Det er tydeligt for Socialdemokratiet, for Det Radikale Venstre, for SF og for Enhedslisten, som har fremsat det her forslag om at lave en særlig tillægsydelse ved siden af kontanthjælpen, der sikrer, at unge mennesker med psykiske lidelser vil kunne få en økonomisk tålelig tilværelse.

Kl. 21.10

Det har også tidligere været tydeligt for Det Konservative Folkeparti, og når jeg hører debatten i dag og de konservative ordførere, bliver jeg nødt til at sige, at havde den konservative ordfører forsøgt det samme tilbageløb i Parken på næste søndag, så tror jeg, at der fra samtlige fire siddetribuner havde lydt et »tudefjæs« ned mod den konservative ordfører. For det er uomtvisteligt, at Det Konservative Folkeparti jo også tidligere har set de her problemer og har været enige i, at det var et stort problem, som vi burde gøre noget ved.

Det er nemlig ikke, som hr. Jakob Axel Nielsen sagde fra talerstolen, et spørgsmål om, at man ville forsøge at finde alle mulige hjælpemidler til unge psykisk syge. Det er et spørgsmål om, at man den 14. december i Politiken lovede at ville hjælpe unge psykisk syge økonomisk. Det er et spørgsmål om, at Det Konservative Folkepartis socialordfører, hr. Tom Behnke, den 18. december i Århus Stiftstidende lovede, at unge skizofrene ikke skulle rammes af kontanthjælpsloftet. Han sagde ved den lejlighed, og jeg citerer:

Det har vi vedtaget i partiets folketingsgruppe. Statsministeren har meddelt i tirsdags, at han er enig, et synspunkt, han også har meddelt på regeringsmøde, så vi står fast på kontanthjælpsloftet, men det må ikke utilsigtet ramme grupper, der slet ikke står til rådighed for arbejdsmarkedet, fordi de er syge ...

Ligesom Jakob Axel Nielsen lovede hr. Tom Behnke, at man ville hjælpe de unge psykisk syge. Det løfte er man nu løbet fra.

Det er også tydeligt for Dansk Folkeparti, at der er et problem og en gruppe unge psykisk syge, som vi skal og bør hjælpe. Derfor skal jeg også tage positivt imod den udstrakte hånd fra Dansk Folkeparti om, at vi hurtigt får sat os ned og i fællesskab får formuleret en afgrænsning, så vi kan afgive en beretning eller en betænkning

fra Arbejdsmarkedsudvalget, således at vi inden sommerferien kan få vedtaget det her beslutningsforslag og dermed pålægge regeringen at sikre, at unge psykisk syge får en tillægsydelse ved siden af kontanthjælpen, således at de rent faktisk har noget fornuftigt at leve af.

Statsministeren sagde i december måned, at man nu ville finde en model for at hjælpe unge psykisk syge, og siden har statsministeren brugt mange lejligheder til at forsøge at løbe fra de løfter, han afgav, bl.a. ved at påstå, at synspunkterne i to aviser og fra to journalister, der havde gengivet statsministerens synspunkt, måtte stå for deres egen regning.

Fakta er, at regeringen i december måned tilkendegav, at man ville hjælpe denne gruppe unge psykisk syge økonomisk, og at Det Konservative Folkeparti var enig. I dag er Det Konservative Folkeparti banket på plads, statsministeren er løbet fra løftet, De Konservative er løbet fra løftet, og beskæftigelsesministeren står tilbage som den eneste, der har fået ret i, at regeringen ikke mener, at den her gruppe skal hjælpes.

Hvad er det så, beskæftigelsesministeren siger til os i dag? Ja, beskæftigelsesministeren siger, at det jo ikke er for pengenes skyld, det er for de unge psykisk syges egen skyld. Til det tror jeg at jeg bliver nødt til at sige, at nu ved jeg jo ikke, hvad unge psykisk syge mennesker tænker, men jeg tror nok, at de fleste unge psykisk syge, som må leve af ungedylden, vil være ganske udmærket tilfreds med at få en økonomisk håndsrækning, således at de kan leve for mere end 300 kr. om måneden, så de kan få ro i deres behandling, så de kan komme tæt på normal-samfundet igen, blive raske og påbegynde et arbejde eller påbegynde eller afslutte en uddannelse.

Beskæftigelsesministeren sagde også, at der var nogle, som var så syge, at de skulle over i førtidspensionssystemet, og det kunne man jo så senere hoppe ud af – en interessant tanke, som vi jo rent faktisk har spurgt bl.a. socialrådgivere og nogle af de sindslidendes organisationer om hvorvidt man ønskede. Til det svarede de: Nej, vi ønsker ikke førtidspensionsordninger, vi ønsker ikke midlertidige førtidspensioner for den her gruppe, for de har ikke brug for, at vi efterlader dem på passive ydelser, de har blot brug for økonomisk ro under deres behandling, og de har brug for behandling og for at komme så hurtig

og som muligt tilbage i nærheden af normal-samfundet.

Det er, som om regeringen med sin afvisning og beskæftigelsesministerens afvisning af forslaget her i dag har et eneste budskab til unge psykisk syge mennesker, og det er, at man skal gå ud og finde sig et arbejde. Det er, som om regeringen tror, at arbejde gør rask.

Vi tror, at når mennesker er syge og ikke har mulighed for at leve op til samfundets krav om enten arbejde eller uddannelse, så har vi også en forpligtelse til at sikre, at de har ordentlige og anstændige økonomiske forhold at leve under, imens de bliver behandlet, og imens de forsøger at blive raske, og det er det, det her beslutningsforslag tager sigte på.

Kl. 21.15

Jeg vil godt slutte med at takke alle ordførerne, særlig de ordførere, der har tilkendegivet, at de støttede forslaget. Jeg vil også gerne takke de mange organisationer, der har henvendt sig til Arbejdsmarkedsudvalget: OPUS Vesterbro, Dansk Socialrådgiverforening, SIND, LAP, Landsforeningen Bedre Psykiatri og de ni foreninger for pårørende til psykisk syge i Århus Amt. De har været med til at rejse denne debat.

Nu håber jeg, at vi med Dansk Folkepartis tilkendegivelse i dag og de fire partier bag forslaget kan få realiteter ud af det inden sommer.

(Kort bemærkning).

Jakob Axel Nielsen (KF):

Jeg sidder og lytter til hr. Thomas Adelskovs tale og får den tanke, at det er, som om alt er dårligt, hvis det ikke er udtænkt af hr. Thomas Adelskov eller Socialdemokratiet selv.

Er hr. Thomas Adelskov fuldstændig immun over for, at regeringen – fordi vi fra konservativ side rejste den her problematik – har lavet et forslag indeholdende 14 punkter og bruger 320 mio. kr. på det?

Er hr. Thomas Adelskov fuldstændig immun over for, at det rent faktisk kan være et godt forslag? Eller er hr. Thomas Adelskov blot sådan skruet sammen, at han har dannet sig en holdning først på året om, hvordan kontanthjælpsloftet er skruet sammen, og når der så kommer nye vilkår ind, nye ordninger og nye ting, der i virkeligheden imødekommer alt det, som hr. Thomas Adelskov har kritiseret, og det blot ikke er sket på den specifikke måde, som hr. Thomas Adelskov har udtænkt, så er alt dårligt? Må jeg høre om det?

(Kort bemærkning).

Thomas Adelskov (S):

Jeg synes egentlig, jeg aner en lille smule bitterhed over, at regeringspartiet De Konservative dels er blevet tæsket på plads og har måttet opgive deres synspunkt, dels nu er endt i en situation, hvor de kommer i mindretal sammen med regeringspartiet Venstre her i Folketingssalen om det her forslag. Det er måske den bitterhed, jeg aner i hr. Jakob Axel Niensens synspunkt.

Det, vi rent faktisk gør, er, at vi lever op til i Folketinget at diskutere og vedtage et forslag, som hr. Jakob Axel Nielsen den 14. december i Politiken sagde at regeringen nu ville komme med. Det er det, vi gør i denne sag. Så den eneste bitterhed, jeg aner her, er hos ordføreren for Det Konservative Folkeparti, som nu ikke rigtig kan finde sig i, at vi andre altså har taget sagen i egen hånd og sikret, at der kommer et flertal i Folketinget for det, der i hvert fald i december måned var konservativ politik.

(Kort bemærkning).

Jakob Axel Nielsen (KF):

Det, jeg kan forstå, er, at hr. Thomas Adelskov har besluttet sig til, at der skal findes en løsning, som skal koste mellem 6 og 14 mio. kr. Når så regeringen kommer med en velgennemtænkt løsning, der koster 320 mio. kr., så er det et nederlag.

Nej, vi Konservative har set et problem, og vi har bedt en lydør regering om at kigge det her grundigt igennem. To ministerier kommer med 14 forslag, og det koster 320 mio. kr. Jeg tror, det største problem ved det her er, at det ikke er hr. Thomas Adelskov og hans parti, der har fået lov til at være de sociale, kreative mennesker, der virkelig finder ud af, hvordan vi finder nogle varige løsninger, som virker anderledes end den sædvanlige metode med bare lige at drysse penge ud rundt omkring i hjørnerne: Hvordan målrætter vi tingene?

(Kort bemærkning).

Thomas Adelskov (S):

Det, vi gør, er ikke, at vi afviser de forslag, regeringen er kommet med. Dem tror jeg at jeg ved adskillige lejligheder har rost, for jeg mener sådan set, at de er relevante. Det løser bare ikke det problem, vi har diskuteret, og det er et problem, som hr. Jakob Axel Nielsen også tidligere har været enig i var et stort problem. Det løser ikke det problem, at der er mennesker, der i dag må leve for 300 kr. om måneden til mad.

Det forslag, vi har fremsat, løser til gengæld det problem, og jeg bliver bare nødt til her på falderebet igen at citere arbejdsmarkedsordføreren for Det Konservative Folkeparti, der selv tidligere har sagt i Politiken den 14. december:

Forinden havde regeringspartneren, De Konservative, meldt ud, at psykisk syge burde undtages fra loftet over kontanthjælp.

Og så kommer et citat af hr. Jakob Axel Nielsen:

Vi har en mindre gruppe mennesker, som det aldrig har været meningen skulle rammes. Vi vil nu tale med socialministeren om at bygge en lomme ind i loven, så de stadig væk er omfattet af loftet, så man kan få nogle tillægsydelse.

Det her forslag sikrer, at unge psykisk syge mennesker får nogle tillægsydelse. Det mente De Konservative tidligere. Det mener de åbenbart ikke i dag.

Hermed sluttede forhandlingen, og forslaget overgik derefter til anden (sidste) behandling.

Afstemning

Den fg. formand (Lissa Mathiasen):

Jeg foreslår, at forslaget til folketingsbeslutning henvises til Arbejdsmarkedsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (*Ophold*). Det er vedtaget.

Den sidste sag på dagsordenen var:

20) Valg af 6 statsrevisorer og 6 stedfortrædere for perioden 1. oktober 2006 – 30. september 2010.

Til dette valg er anmeldt følgende valggrupper:
 en gruppe på 95 medlemmer: Venstre, Dansk Folkeparti, Det Konservative Folkeparti og Fólkaflokkurin;

en gruppe på 84 medlemmer: Socialdemokratiet, Det Radikale Venstre, Socialistisk Folkeparti, Enhedslisten, Tjóðveldisflokkurin, Siumut og Inuit Ataqtigiit.

Meddelelse om, hvem der er blevet valgt i henhold til gruppernes indstilling, vil blive optaget i Folketingstidende og på Folketingets hjemmeside.

Valgt blev:

Til medlemmer:

- 1 Peder Larsen (udpeget af SF)
- 2 Henrik Thorup (udpeget af DF)
- 3 Helge Adam Møller (KF)
- 4 Johannes Lebech (udpeget af RV)
- 5 Svend Erik Hovmand (V)
- 6 Mogens Lykketoft (S)

Til stedfortrædere for:

- 1 Flemming Øberg Palsøe (udpeget af SF)
 - 2 Kristian Thulesen Dahl (DF)
 - 3 Carina Christensen (KF)
 - 4 Pia Gjellerup (S)
 - 5 Kim Andersen (V)
 - 6 Klaus Hækkerup (S)
-

Meddelelser fra formanden**Den fg. formand** (Lissa Mathiasen):

Der er ikke mere på dagsordenen.

Folketingets næste møde afholdes i morgen, onsdag den 10. maj 2006, kl. 13.00.

Angående dagsordenen skal jeg henvise til den dagsorden, der er opslået i salen.

Mødet hævet kl. 21.21
